

KANG JIYOUNG
LÖNNMÖRDAREN
FRU SHIM

*Översatt från koreanska
av Thea Norlander*

WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

FRU SHIM

JAG SLIPAR EN KNIV. Jag lägger bladet mot stenen, trycker på knappen och vattnet forsar ut över det slöa knivbladet. Gnistorna flyger om slipstenen som flagor av mjäll och den vassa kniven blänker som en silverfisk under ljuset från lysrören.

Skinn är slitstarkare än knivar. Till och med en kökskniv som används för att skära de möraste filéer blir slö efter ett par dagar och handleden värker medan man skär. Den vassa eggen talar till mig, den vill vila. Men vi har fortfarande en lång väg kvar.

Herr Im från Majang-dong använde sin kniv för att skära upp buken på boskapsdjur i trettio två år. Den var knappt ett finger lång och såg ut som en syl. Han stack sig i låret med kniven hela åtta gånger så att kroppspulsådern till slut brast, vilket lämnade ett stort ärr som slingrade sig som en orm längs med insidan av hans lår. Ändå vägrade han att slänga sin fiende. Målmedvetet hade han bestämt slipat den slöa kniven varje morgon utan undantag. Inte förrän kniven var precis lika slö som ett rakblad tänkte han kasta den i återvinningen. Innan dess skulle hans kniv aldrig lämna sitt stinkande, kväljande helvete.

Jag slipade färdigt min kniv och väntade på att min chef skulle komma. Men inte ens när dagens första kunder vällde in genom dörren med vagnar och inköpslistor i högsta hugg dök hon upp. Dagen innan hade hon sålt ett halsband som innehöll 75 gram äkta guld hos juveleraren på andra våningen. Det var uppenbart vad hon skulle ha pengarna till. Gökhuset. Ibland

ringde hon och bad mig komma med växel för att kunna sätta igång spelet, och det var så jag först fick nys om stället. Gökhuset stank av cigarettrök och den sura lukten av tangsuyuk. Där spelade hon hwatu medan hon smaskade på det kalla, friterade fläskköttet och med won-sedlar fastklistrade på baksidan av hennes svettiga lår.

»Un-ok, har du hört? Slaktar-unni blev eskorterad ut i handklovar igår«, sa damen som ägde bageriet och ofta besökte Gökhuset tillsammans med min chef.

»Polisen måste ha dykt upp precis när det gick som bäst för henne. De ska stänga butiken idag. Vad ska du göra?«

Min chef hade sagt till sin man att hon hade slutat spela för att slippa hans tjat, men så fort han släppte henne med blicken smög hon iväg för att träffa sin väninna. När hon kom tillbaka luktade det svagt av cigaretter och tangsuyuk om henne. Det verkar som om ägarinnan till bageriet måste ha sluppit undan uppståndelsen igår. Detsamma kunde inte sägas om mig.

»Det är en bra fråga, vad ska jag göra?«

Att butiken skulle slå igen betydde att jag från och med denna stund var arbetslös. Jag tog av mig mitt förkläde, trädde kedjan runt handtaget på frysen och fäste den med ett hänglås. Mina tre knivar slog jag noggrant in i tidningspapper och stoppade ner i en tygkasse. Tur i oturen var väl att det hade varit löning dagen innan. Jag öppnade växelkassan och plockade ut tillräckligt för att täcka dagens resa till och från jobbet. Jag ville inte förlora ett enda öre. Jag plockade fram en lapp ur lådan under kassan och skrev:

Jag tar 2 000 won för en bussbiljett. Jag hoppas att du släpps snart så vi kan ses vid Seol¹.

Shim Un-ok

1 En högtid som firar början på det nya året enligt månkalendern.

Jag heter Shim Un-ok. Jag är en ajumma och fyller femtioett i år. Änka. Arbetslös. Och mor.

Jag har två barn. Min son Jin-sop har precis återvänt från sin militärtjänst och ska snart börja studera igen och min dotter Jin-ah är flitig och mycket duktig i skolan. Min man tog livet av sig för fem år sen. Han fick diabetes när han var trettiofyra år gammal, men han skulle hellre dö än att äta råris. I början tog han tabletter, men när han var femtiotre, inte långt innan han dog, övergick han till höga doser med insulinsprutor. Sakta men säkert försämrades hans tillstånd. Han var tvungen att amputera bort först sin ena lilltå och sen den andra och blev blind på grund av åldersförändringar i gula fläcken. Otroligt nog lyckades han dölja att han var blind i nästan ett helt år. Det kan inte ha varit lätt att leva med bara minnet till hjälp, men han talade och betedde sig precis som han hade gjort innan han förlorade synen. Så plötsligt en dag satte han sig i bilen, körde av vägen och kraschade rakt in i en nyöppnad pub. Han avled på plats. Det var omöjligt att bekräfta om han hade satt sig i bilen för att ta sitt eget liv eller inte. Trots det konstaterades min makes dödsorsak som självmord, vilket betydde att vi inte kunde få ut några pengar från försäkringsbolaget och istället var tvungna att sälja vår köttbutik för att kunna betala skadestånd till puben.

När min make dog beslutade min son, som då fortfarande gick i högstadiet, att börja sin militärtjänst istället för att börja på universitetet, och Jin-ah blev helt besatt av sina studier. Det finns inget annat ord som bättre beskriver sättet hon satt försjunken i sitt skolarbete. Dag in och dag ut löste hon problem, jämförde sina svar och suddade ut dem för att sen upprepa processen, om och om igen. Hennes lilla mun rabblade engelska glosor i timmar, och hon bytte ut texten till en sång – »100 personer som främjat Sydkorea« – för att memorera tidslinjer. Trots att jag fick jobb som handläggare på försäkringsbolaget som inte hade gjort något för att hjälpa

oss, förbättrades inte vår ekonomiska situation. Jag drev runt planlöst som en dammtuss i vinden ett tag, tills jag till slut hittade arbete i köttdisken på en mataffär.

Jag vek ihop sedlarna jag hade tagit ur växelkassan prydligt och stoppade ner dem i plånboken. Eftersom jag nu var arbetslös bestämde jag mig för att gå hem. Jag höll handen för ögonen för att skyla dem från det starka solljuset medan jag passerade busshållplatsen. Jag plockade upp ett informationsblad för att titta på jobbannonser. Det låg bara ett blad kvar, som om sophämtaren precis hade varit här. Kanske hade han och personen som delade ut bladen någon sorts överenskommelse? Att alltid lämna kvar minst ett blad åt arbetslösa som mig och för att kunna fortsätta samexistera utan att behöva stöta på varandra.

Jag ville inte alls gå hem. Jag var rädd för att öppna brevlådan som jag visste var full av räkningar och påminnelser. Jag sjasade iväg några duvor som satt och sov på en bänk och slog mig ner, plockade upp informationsbladet, justerade glasögonen och bläddrade fram till jobbannonserna. *Servitris, förbereda banchan, söker hjälp från någon som är lika pålitlig som en äldre bror – Bora*, anställda till låneföretag och telefonförsäljare . . . De flesta som sökte servitriser brukade föredra kineser som kunde arbeta billigt och anställde sällan någon äldre än de själva. Jag övervägde att ansöka om jobbet med att förbereda banchan – laga mat kunde jag – men det låg alldeles för långt bort. Jag vågade inte heller ringa Bora och fråga om hon skulle kunna tänka sig en äldre syster istället för en äldre bror. Vad man egentligen sysslade med på ett låneföretag hade jag ingen aning om, och annonsen för telefonförsäljare hade en åldersgräns på femtio år.

Söker hemmafru över 40, 300 miljoner won i månaden. 500% bonus för tystnadskontrakt – Smile

Det var aningen misstänksamt att någon skulle vara beredd att betala en kvinna över fyrtio år 300 miljoner i månaden, men namnet »Smile« fick mig att stanna upp. Smile var smeknamnet som herr Im från Majang-dong hade gett mig när jag först började lära mig att hantera knivar. Jag log alltid, även när jag gjorde fel, skar mig i handen eller styckade en ko. Ibland log jag till och med när jag kanske egentligen borde gråtit.

Jag plockade upp min mobil. Jag hade inte betalat mobilräkningen, så jag använde den mest för att hålla koll på tiden. Klockan var kvart i tolv, nästan lunchtid. Jag räknade mynten i fickan och gick in i en telefonkiosk. Jag slog försiktigt in det åttasiffriga telefonnumret och lyfte på luren. Efter fem signaler utan svar, ingen svarar ju efter fem signaler, skulle jag precis lägga på, när plötsligt en ung man svarade.

»Du har nått Smile«, sa han med en pigg röst.

»Jag ringer angående er jobbannons. Jag undrar om jag behöver tänka på något angående en ansökan?«

Jag hörde ett dämpat ljud, som om mannen i andra änden ropade något medan han höll handen över luren. »Chefen, har vi lagt ut en jobbannons? Ska jag be henne att komma?«

»Det är bara att komma förbi. Om du går till korsningen med ginkgoträd, kommer du att se en femvåningsbyggnad i riktning mot polistationen. Vårt kontor ligger på tredje våningen, nummer 301.«

Innan jag ens hann öppna munnen för att svara hade han redan lagt på. I andra änden hörde jag någon hälsa, som om de hade en besökare, men sen blev det tyst. Korsningen med ginkgoträden låg tjugo minuter hemifrån i min gångtakt, så jag bestämde mig för att promenera dit för att få lite motion. Jag var osäker på om min sjaskiga klädsel var passande för en arbetsintervju och stannade till vid ett skyltfönster med damkläder för att spegla mig. Personen som reflekterades i rutan såg ut som en som en riktig bonnläpp som precis flyttat till Seoul från landsbygden, iklädd en grön blus med slitna

sömningar och arbetsbyxor. Tygkassen på armen med mataffärens logga. Mitt hår, som jag permanentade förra veckan, var alldeles för krulligt. Jag borstade igenom lockarna med fingrarna och gick in i en pappersaffär. Även om mannen på telefonen hade sagt att det bara var att komma förbi kändes det inte bra att komma tomhänt, utan ens ett cv. Jag köpte en cv-mall och ett kuvert för 300 won, lånade en penna och satte mig under ett parasoll utanför affären för att fylla i mitt cv.

Jebong Grundskola, skrev jag under rubriken för utbildning. *Drev köttbutiken Seng Seng mellan 2002 och 2013*, skrev jag under rubriken för arbetslivserfarenhet.

Jag funderade på att skriva ner extrajobb jag haft också, men att driva runt från matbutik till matbutik som en dammtuss i vinden kändes knappast som erfarenhet. I slutändan blev mitt cv inte längre än två rader. För att fylla ut det tomma utrymmet övervägde jag att rita en orkidé eller en bambustjälk som jag brukade göra för skojs skull när jag gick i skolan, men jag var rädd att de kanske skulle tro att jag var dement så jag lät bli.

Jag gick förbi en matbutik, köpte en bit sockerkaka och ett paket mjölk som jag åt och drack upp innan jag långsamt började promenera. Mätt och belåten fylldes jag av en obeskrivlig självsäkerhet. Vad kunde egentligen vara värre än att skära upp buken på ett stort djur? Jag lyfte bestämt upp hakan. Knivarna skramlade mot varandra i kassen för varje steg jag tog. Jag oroade mig för att ljudet skulle dra till sig uppmärksamhet, men ingen verkade bry sig. Alla gick på som vanligt, deras ansikten var lika uttryckslösa som om de stod och köade vid en bankomat. Jag tog ett stadigt grepp om handtaget på kassen och bestämde mig för att rycka upp mig. Jag var faktiskt en ajumma, ingen liten fattig flicka eller en ung kvinna på jakt efter nya möjligheter. Inte heller var jag någon eländig gammal gumma. Därför var jag själv den enda som skulle kunna hjälpa mig.

Strax innan klockan slog ett stod jag utanför det grå femvåningshuset. En gammal portvakt satt och slumrade men

hävde sig genast upp och saluterade när han fick syn på mig. Trots att vi aldrig hade träffats förut log han vänligt mot mig och kvävde sen ett finurligt skratt. Det var såklart bättre än att antas vara en gatuförsäljare och bli bortjagad, men samtidigt fick jag känslan av att han också var den typen som skrattade när han egentligen ville gråta.

När jag klev in i hissen märkte jag att den inte stannade på den andra och tredje våningen. Jag hade inget annat val än att trycka på fyran och vänta. I spegeln märkte jag något vitt som liknade intorkat saliv i mungipan och torkade hastigt bort det med ett fuktat finger.

Det var en trång och smutsig byggnad – varje våning hade bara två kontor, vars dörrar låg mitt emot varandra. I trappan låg tuggummin blandat med intorkat slem, och cigarettfimpar och dammtussar drev runt på golvet som små höbalar. Med en smula akrobatisk fitness lyckades jag undvika dem och ta mig ner till tredje våningen, där nummer 301 låg precis nedanför trappan.

»Smile – Den leende detektivbyrån« stod det på dörren. Var inte detektivbyråer sådana där ställen som tog sig an uppdrag mot betalning? I filmer och serier var detektiver opålitliga typer som snokade runt i andras förflutna och använde våld för att uträtta sitt arbete. Jag hade slösat bort 300 won, och inte nog med det – jag hade överansträngt mitt dåliga knä helt i onödan. Det fanns väl ingen anledning för en detektivbyrå att anställa en ajumma som mig? Jag bestämde mig för att gå hem och tog ett steg mot trappan. Just då öppnades dörren till Den leende detektivbyrån och en man med en tom skål nudlar i handen stack ut huvudet.

»Ajumma, skicka med en yoghurt och en extra probiotisk dryck imorgon, tack!« ropade han till mig. Rösten lät som den unge mannen jag hade pratat med i telefon tidigare.

»Det var jag som ringde...«, sa jag. »Jag är här för en intervju.«

Vad höll jag på med egentligen? Jag hade lika gärna kunnat låtsas som att jag inte hörde honom och bara gått därifrån. Det fanns ingen anledning att avslöja att jag inte var kvinnan som sålde yoghurt.

»Jaså, det var du som ringde. Välkommen.«

Lite förläget sänkte han blicken och nickade mot mig i en hälsning. Runt munnen hade han fortfarande spår av den röda nudelsoppan. Jag följde efter honom in på kontoret. Det luktade matos och instängt, som om ingen hade vädrat där på länge. Rummet rymde fyra skrivbord och en lädersoffa, och istället för gardiner var fönsterrutorna tonade svarta.

»Chefen är och borstar tänderna. Vill ni ha kaffe?»

Jag nickade och den unge mannen visade mig till soffan och försvann sen. Jag hade föreställt mig stora, muskulösa män som spelade hwatu och drack sprit mitt på ljusa dagen, men det här var raka motsatsen. På varje skrivbord stod en dator och även om det var lite stökigt, fick högarna av dokument och plastmappar rummet att se ut som ett helt vanligt kontor. Den unge mannen med sitt snaggade hår och vänliga röst såg inte alls ut som en gangster. Jag puttade in tygkassen bakom mig och såg mig nyfiket omkring i rummet. Från trapphuset hörde jag ljudet av fotsteg som närmade sig dörren till kontoret. Dörren öppnades och en kort man i medelåldern, iklädd en ljus kostym, steg in. Han var lite rund i ansiktet och om midjan vilket fick honom att se varm och vänlig ut, men blicken bakom glasögonen var kall.

»Chefen, det här är kvinnan som skulle komma på intervju.«

Den unge mannen återvände med två koppar kaffe på en bricka och slank förbi den äldre mannen för att ställa ner brickan på bordet framför mig. Det var inte pappersmuggar, utan två ordentliga kaffekoppar. Den äldre mannen torkade sig om munnen med en näsduk och skyndade sig fram mot soffan där jag satt. Till och med hans fingrar, som höll i kaffekoppen, var

vackrare än mina. En detektivbyrå kanske inte var en så hemsk verksamhet som jag hade trott.

»Trevligt att träffas, mitt namn är Pak Tae-sang.«

Herr Pak sträckte sig fram för att skaka min hand. Jag kunde inte bara ignorera hans vita, taniga hand och tog den lite obekvämt i min.

»Jag heter Shim Un-ok«, sa jag och räckte fram mitt cv. Herr Pak skummade igenom dokumentet och hans djupt liggande ögon blinkade medan han läste. En minut gick, sen två. Han granskade mina få meriter oroväckande länge. Jag fruktade att han skulle skälla ut mig för att ha fräckheten att lämna in ett så tunt cv. Mina tankar rusade fram och tillbaka, virriga som mönstret på en valnötskärna.

»Ni har drivit en köttbutik, förstår jag.«

Av någon anledning tvingade jag fram ett leende istället för att säga något. I den runda spegeln på väggen bakom herr Pak fick jag syn på mig själv och mitt oskuldsfulla ansiktsuttryck. Fräknarna, utspridda över mina kinder som sesamfrön, avslöjade att jag var både fattig och kom från landet vilket var djupt genant.

»Jag antar att ni är duktig med knivar i så fall.«

Jag nickade. Jag kunde kanske inte mäta mig med herr Im från Majang-dong, men jag var säker på mina färdigheter när det gällde att skära och stycka kött.

»Jun-gi, du vet plastkniven vi skär tårta med? Vill du hämta den?«

Den unge mannen hette alltså Jun-gi. Han gick bort till diskbänken i hörnet och rotade i en av lådorna tills han hittade en vit brödkniv. Sen räckte han knivskaftet till herr Pak.

»Vill ni hålla i den här kniven en stund? Föreställ er att ni ska lägga ett snitt mellan revbenen på ett nötkreatur. Det skulle förstås vara bättre om vi hade en riktig kniv, men ändå.«

»Ah...! Om det är en kniv ni behöver, har jag en med mig!«

Samtidigt som jag undrade vad kniven hade med jobbintervjun att göra, så öppnade jag min tygkasse och plockade upp en av köksknivarna. Jag föreställde mig skärbrädan framför mig, sänkte knivspetsen en aning och förde den genom luften som om jag skar ett snitt i det röda köttet mellan revbenen.

»Lyft knivspetsen lite, bara. Nej, inte så. Lyft armen lite. Ja, ja. Precis så.«

Herr Pak var helt tagen av kniven. Jag slöt ögonen. Omluten av mörkret skrapade jag bort djurets svarta päls. Det skära skinnet blottades framför mig, och plötsligt kände jag den kväljande lukten av blod, som snabbt försvann igen. Knivbladet skar genom köttet och vek det åt sidan för att bana väg för nästa snitt.

Jag fann en rytm och tempo i mina rörelser, och plötsligt kände jag mig märkligt upprymd. Det fanns en underlig njutning i att ha en publik som med förundran bevittnade det arbete jag alltid utfört i ensamhet.

»Tack, det räcker så. Ni kan slå er ner igen«, sa herr Pak.

När jag öppnade ögonen var jag tillbaka på det obekanta kontoret. Jag stoppade ner kniven som nu var fuktig av svett i tygkassen. Först då slog det mig hur genant mitt spektakel hade varit.

»Tack för att ni gick med på en så svår begäran, trots att vi nyss träffades för första gången.«

Herr Pak var helt röd i ansiktet. Sen förklarade han att annonsen först hade lagts ut för att rekrytera en utredningsassistent. De hade fått flera svar, men de flesta var naiva hemmafruar som var ute efter pengar för att finansiera sin egen otrohet, och skulle troligen inte vara kapabla att utföra några bakgrundsundersökningar.

»Låt mig gå rakt på sak. Jag vill att ni blir en lönnmördare. Visst har vi alla någon vi hatar och skulle vilja döda om det var möjligt? Ni skulle kunna uppfylla den önskan åt folk som blivit orättvist behandlade, fru Shim.«

Enligt herr Pak var mitt anspråkslösa utseende, min enastående förmåga att hantera knivar och min situation hemma idealiska förutsättningar för en lönnmördare. När det främmande ordet »lönnmördare« kom över hans läppar blev jag så förskräckt att min urinblåsa tömde sig ofrivilligt för första gången på årtal, och jag kände hur mina underkläder blev våta. Mina ben skakade så kraftigt att jag var osäker på om jag skulle kunna resa mig. En lönnmördare. Det var svårt att förstå att ett sådant yrke faktiskt existerade.

»Jag kan låsas som om jag inte hörde er. Oroa er inte, mina läppar är förseglade. Jag är absolut inte någon som skvallrar.«

Med skakande händer tog jag tag i min tygkasse. Jag var rädd att de skulle skada mig om jag tog för lång tid på mig, deras jobb var ju att döda människor. Jag behövde fly från kontoret. Sen skulle jag ta mig hem, släcka alla lampor, stänga alla fönster och dra för gardinerna, lägga mig platt på golvet och hålla andan. Det fanns ingen chans att de skulle låta mig leva nu när jag visste om vad de faktiskt höll på med, så var det i alla fall på film. Nu såg jag kontoret, som tidigare verkat så alldagligt, för vad det verkligen var – ett tillhåll för kriminella.

»Fru Shim«, ropade herr Pak efter mig.

Jag ogillade verkligen titeln »fru«. Personerna som kom från mataffärens huvudkontor använde den jämt när de tilltalade mig. *Frun, hur många gånger har jag bett dig att se till att det inte rinner ner vatten på golvet? Frun, hur bråttom det än är får du vänta med att använda badrummet till lunchrasten.* För mig var »frun« till och med värre än »ajumma«.

»Låt mig upprepa – det vore en ära att anställa er, frun. Vi behöver någon ny.«

Jag stannade till. En droppe av – jag vet inte om det var en tår eller kallsvett – landade på min sko. När herr Pak sa »frun« lät det inte alls lika nedlåtande som när de från huvudkontoret skällde på mig som om jag vore en hund. När jag vände mig om stod han där med en guldtacka i handen. Jag hade inte förväntat

mig att de skulle förvara något så pass värdefullt som en guld-tacka på ett litet kontor som detta, men i en värld där lönn-mördare existerar är kanske en guld-tacka inte något märkligt.

»Den här är värd ungefär sjuttio miljoner won i kontanter. Jag har två till inne i kassaskåpet. Om ni fullföljer det här uppdraget är en av dem er.«

Sjuttio miljoner won. Jag skulle behöva arbeta tio timmar varje dag i tre år utan att spendera ett enda öre för att kunna tjäna ihop en sådan summa. Med de pengarna skulle jag kunna rätta depositionen för min lägenhet, som jag inte hade kunnat betala hyran för. Jag skulle kunna skicka tillbaka Jin-sop till skolan, betala mina försenade skatter och till och med anställa en privatlärare åt Jin-ah. Sjuttio miljoner won var tillräckligt för att vi alla skulle kunna bli lyckliga igen, om det bara inte var för min ynkliga stolthet och min skam.

»Kommer du verkligen att ge mig den där guldtackan?»

Herr Pak nickade.

Jag befann mig i en alltför svår situation för att bry mig om skam eller förnuft. Framför mig såg jag hur mina barn, som jag uppfostrat på min torftiga deltidslön, drev från skola till skola, arbete till arbete, stad till stad och jobbade deltid i resten av sina liv, precis som jag.

»Jag kommer alltså att bli en mördare på grund av sjuttio miljoner won.«

Herr Pak skrattade och den unge mannen bredvid honom skrattade, om än obekvämt. Men de skrattade inte åt mig. De skrattade åt sig själva, för innerst inne tänkte de precis samma sak som jag.

»Frun, vi kan kalla det ›verkställare‹ istället för ›mördare‹, om det känns bättre.«

Det var egentligen inget roligt skämt, men jag skrattade också. Jag var varken bättre eller sämre än dem nu.

»Jag tar det som ett ja. Använd den kniv som ni redan är van vid och klä er bekvämt, ungefär det ni har på er nu passar.

Ingen får misstänka att ni är en lönnmördare. Jag hämtar er vid adressen på ert cv klockan sju imorgon bitti. Vi ska åka bort över natten. Just ja, ni ska få lite fickpengar också. «

Herr Pak öppnade kassaskåpet, tog fram en bunt femtiotusen won-sedlar och la dem i ett kuvert. Innan jag hann tacka nej, hade han stoppat ner kuvertet i min tygkasse. Knivarna klingade dämpat mot varandra. Vikten av pengarna i kuvertet var vikten av någons liv. Jag tittade på dem som portvakten hade tittat på mig – med ett finurligt leende och handen mot pannan i en salut. Sen vände jag mig om och gick därifrån. Jag skulle ångra detta.

Solen gassade fortfarande. Först när jag hade öppnat dörren och stigit in i min lilla lägenhet vek sig knäna under mig. Utan att byta om la jag mig ner på sovrumsgolvet utan kudde och stannade där tills solen gick ner. Kvällsnyheterna som lät svagt från tv:n brusade som tinnitus i öronen.

Någon gång efter tio klev Jin-ah in genom ytterdörren. Hennes ansikte var tårt av utmattning.

»Mamma, middag.«

Utän ett ord torkade jag av matbordet och ställde fram en skål ris åt henne. Jin-ah var fortfarande så liten, troligtvis för att hon bara satt med näsan i böckerna och inte åt ordentligt när hon borde ha vuxit som mest. Det var fruktansvärt att se hur kotorna, mindre än valnötskärnor, stack ut i nacken på henne.

»Jin-ah, jag kommer att sova borta imorgon kväll. Klarar du dig själv hemma?«

Jin-ah åt sitt ris med ögonen fastklistrade på sina glosor.

»Varför?«

Jag la lite fisk på hennes sked.

»Det är mycket att göra i butiken.«

»Oavsett hur mycket det finns att göra är väl en mataffär fortfarande en mataffär. Varför måste du åka bort över natten? Träffar du någon?«

Jin-ah var inte dum. Mataffären stängde klockan elva, så det var ingen bra ursäkt för att behöva sova borta.

»Såklart inte. Jag har skaffat ett till extrajobb, förstår du. Catering på en begravningsbyrå. Jag stryker fyra blusar åt dig och hänger in dem i garderoben. Sätt på dig en ren imorgon bitti.«

Jag betraktade Jin-ahs ansiktsuttryck. Hon nickade bara. Precis då kom Jin-sop hem och satte sig vid matbordet.

»Mamma, jag ska gå och lägga mig på en gång så ge mig bara en halv skål, tack.«

»Sliter de ut dig på jobbet?«

Jin-sop var fast besluten att själv betala för att kunna återvända till sina studier vid universitetet och hade därför tagit ett extrajobb på en närbutik och som varubud om nätterna. Han såg trött ut.

»Jag gick upp tidigt i morse, det är därför.«

Jin-sop hade snälla och charmiga ögon och var petig i maten precis som sin far. Av alla de små rätterna jag hade dukat fram på bordet rörde han bara vid en eller två med ätpinnarna.

»Sluta om det är för ansträngande. Jag ska försöka att fundera ut något.«

»Oroa dig inte, anmälan till universitetet stänger inte än på ett tag. Jag tar hand om det själv när jag får min lön.«

Han var narig om läpparna och hade inte klippt sig på ett tag. Hans hår, som varje dag dröp av svett, hängde ner över nacken. Den skarpa doften från de smärtlindrande plåstren som han använde stack i mina ögon.

När barnen hade gått och lagt sig packade jag en väska. Jag stoppade ner en gammal träningsoverall, täta underbyxor, strumpor, en kam, några sminktester, tandborste och tandkräm, lite kex om jag blev hungrig, en putsduk till mina glasögon, en mobilladdare och min kolesterolmedicin.

Vanligtvis somnade jag så fort mitt huvud landade på kudden, men den natten kunde jag inte somna förrän Jin-sop gick

tidigt till jobbet, och sen följde en yttlig sömn där jag ideligen vaknade upp.

Jag följde Jin-ah till skolan och sen dubbelkollade jag gasventilen flera gånger innan jag lämnade lägenheten med väskan i handen. En silverfärgad bil som stod parkerad utanför porten tutade åt mig när jag kom ut.

»Herregud, har ni fått vänta länge?»

Jag hade gått prick klockan sju, men de måste ha haft minst lika bråttom.

»Vi kom nyss.»

Herr Pak greppade ratten. I baksätet låg den unge mannen från igår och sov. Jag tryckte in väskan i handskfacket och satte mig i passagerarsätet. Det var första gången jag satt i en bil sen min man gick bort. Herr Pak körde oss lugnt och rutinerat ut ur staden, platsen som hade knutit oss samman. Han höll sig hela tiden i samma fil, tutade inte en enda gång och höll noggrant hastighetsbegränsningen. Jag undrade om han, precis som min man, hade varit med om en bilolycka för länge sen. Kanske hade han haft turen att överleva och därför levde han nu sitt liv strikt och orubbligt, som om han försökte bevisa något.

Vid någon tidpunkt anlände vi till slut till en semestervilla med en stor gräsmatta som bredde ut sig kring huset.

»Ni kan stiga ut, frun. Låt mig ta ert bagage.»

Tanken på att sova ensam i ett hus med två främmande män, även om de var mycket yngre än jag, gjorde mig obekvämt. Men i deras sällskap kände jag mig lugn – de betedde sig och tilltalade mig som om jag vore deras mor eller äldre syster.

När vi hade packat ur bilen plockade herr Pak fram en kudde stor som en människa och lutade den mot husväggen. Sen visade han mig hur man kunde skära upp magen på kudden med bara ett snitt.

»Att döda en människa är inte samma sak som att döda en ko eller en gris. Ni kanske tror att en lönnmördare inte är bättre än en enfaldig slyngel, men det är helt fel. En lönnmördare

är en läkare utan certifikat. När jag först lärde mig att hantera knivar började jag med att studera anatomi. Eftersom frun redan kan grunderna, sätter vi igång med detsamma. «

Herr Pak tog ett djupt andetag och greppade kniven. Trots sin klumpiga kroppsbyggnad skar han skickligt upp magen på den stora kudden i ett enda snitt. Den välslipade kniven genomborrade den stjärnmönstrade polyestern lätt, som om han förde ner en hand i vatten eller blåste såpbubblor i vinden. Kudden stod upprätt ett ögonblick, medan herr Pak vände sig om och gick mot köket. När han var helt utom synhåll föll den framåt och spottade ut den vita stoppningen. Jun-gi berättade att herr Pak en gång hade fått en personlig inbjudan från Japan tack vare hans enastående färdigheter med kniv.

»Det här är något helt annat än Sabaki.«

Sabaki är vad vi slaktare kallar för styckning, men sättet herr Pak hanterade en kniv på var inte alls så som herr Im från Majang-dong. Att stycka upp ett djur var ett mekaniskt arbete som krävde vana, man följde en förutbestämd formel. Ibland behövde man byta kniv och fastnade man kunde man be en yngre kollega om hjälp för att ta bort bindväv eller skära bort senor. En lönnmördare däremot var alltid ensam. Han kunde varken byta kniv mitt i arbetet eller kalla på hjälp. Han hade bara en chans – om han misslyckades var allt över.

Jag såg på med en blandning av skräck och respekt. Herr Pak log vänligt mot mig, som om han kände av min rädsla.

»Jag har handlat lite mat. Låt oss äta lite innan vi fortsätter.«

Vi lagade maten tillsammans. Jun-gi sköljde riset och herr Pak blancherade böngroddarna. Jag kokade doenjanggryta med spenat och blandade ner böngroddarna i en mild marinad. Jag kokade kimchigryta på fläskkarré, skar lök och gurka i stora bitar och marinerade dem i en sötsur sås, och stekte bringa tillsammans med mungböngroddar. Vi tömde snabbt kastrullen med kimchigrytan. Ingen av oss rökte eller drack, så vi spenderade resten av kvällen med att lyssna till herr Pak

berätta om sina bedrifter medan vi tömde fem flaskor apelsinjuice.

Den natten drömde jag om köttbutiken. I drömmen var butiken full av kunder, men jag hade inte en enda kniv. »Tre kilo bog, tack«, »tolvhundra gram köttfärs, tack«, »jag skulle vilja ha fem kilo revbensstek«. Beställningarna rullade in, men jag hade ingenting att sälja. Jag visste inte vad jag skulle ta mig till, när plötsligt dörren öppnades och min make steg in. Han såg ung och frisk ut, inte längre blek och mager som han hade varit i slutet av livet. Han såg precis ut som Jin-sop. Han trängde sig genom folkmassan och jag sträckte ut armarna mot honom. Jag ville ropa hans namn, men jag fick inte fram orden. Han log mot mig, som om han kände till allt som hänt, och plockade upp något ur fickan och räckte det till mig. Det var en liten kniv och bladet var knappt större än en fingertopp. Jag tog emot kniven. Det skulle knappast gå att skära kött med den, inte ens en liten Choco Pie. Jag hatade honom fortfarande, även i drömmen. Jag skrek av frustration och kniven i min hand växte sig dubbelt så stor. Förundrad och nyfiken skrek jag en gång till. Den här gången växte sig kniven stor som en handflata. Nu skulle jag nog kunna använda kniven för att skära kött, tänkte jag, och var precis på väg att skrika igen när min man sa något till mig. *Un-ok, ska vi inte skära upp lite frukt istället?* frågade han. *Jag avskyr så lukten av kött. Vad tror du barnen kommer att lära sig? Låt oss lägga ner knivarna.*

Jag vaknade tvärt, kokande av ilska, och satte mig upp i sängen. Min man hade aldrig lyft ett finger för att hjälpa till, och nu, när jag äntligen hittat ett sätt att försörja familjen, såg han ner på mig. Hur kunde han som så ansvarslöst hade lämnat oss ha mage att säga så? När han sa åt mig att sluta, ville jag bara göra det ännu mer.

Under resan lärde herr Pak mig hur man knivhugger en människa och hur man smyger sig på någon för att attackera. Jag fick lära mig att urskilja vilka som var enkla mål och vilka som

var alldeles för skickliga för att ge sig på. Allt skrev jag noggrant ner i ett anteckningsblock som jag fått från försäkringsbolaget. Av rädsla för att mina barn skulle hitta det av misstag dolde jag betydelsen bakom oskyldiga ord: *klient* blev *kund*, *offer* blev *kött*, *mörda* blev *skära*, och *kontraktsmord* blev *försäljning*.

Min första klient var en enögd man i sextioårsåldern. Han bar ett tjockt guldhalsband kring halsen och en ring med en stor pumpa på fingret. Så fort han steg in på kontoret sa han åt Jun-gi att hämta grönt te åt honom istället för kaffe och ett paket Esse Change-cigaretter. Han ignorerade mig totalt och slog sig ner på soffan med benen brett isär. Hans enda öga var grått och dimmigt, precis som min mans ögon.

Herr Pak reste sig upp och presenterade mig: »Det här är Fru Shim. Hon kommer att ta hand om ert fall.«

Den enögde mannen såg besviken ut. Var det verkligen lönnmördaren han hade anlitat? En kvinna – och dessutom en gammal och slö ajumma. Just då kom Jun-gi tillbaka med cigaretterna och en flaska grönt te.

»Varför just en...?«

Den enögde mannen tände en cigarett, och Jun-gi satte genast på luftrenaren.

»Lita på mig«, sa herr Pak. »Jag lovar att jobbet kommer att utföras rent och noggrant.«

Mannen tog en klunk te och skakade på huvudet.

»När jobbet väl är gjort finns det ingen återvändo. Och om något går fel... vem är det som åker fast då?«

Herr Pak skrev ner något på en lapp och räckte över pappret till den enögde mannen.

»Se här. När det gäller sekretess kan Den leende detektivbyrå garantera det allra bästa. Jun-gi är ännu inte redo att döda. Fru Shim däremot... hon har erfarenhet. Ett riktigt proffs.« Sen vände han sig mot mig. »Fru Shim, skulle du kunna vara så vänlig och ta upp kniven?«

Jag reste mig tvärt, greppade kniven från bordet och intog en stadig position. Jag lutade mig bakåt och höjde kniven en aning, precis som herr Pak hade lärt mig, redo att borra den genom någons revben.

»Dessutom kan fru Shim närma sig målet utan att väcka misstankar. Säg mig, hur skulle en man kunna mörda ägaren till ett jjimjilbang – en kvinna som tillbringar dagarna inne på damernas badavdelning?«

Just det. Offret var en kvinna – den enögde mannens före detta fru. De hade levt tillsammans i trettiofyra år, men nu planerade hon att lämna landet med sin nye man och använde deras gemensamma son för att pressa honom på pengar. Ärligt talat vet jag inte om det var ett brott att bli dräpt över, men jag kunde inte heller tacka nej till min allra första klient.

Den enögde mannen slöt ögonen och funderade ett tag. Plötsligt reste han sig upp och skapade en cirkel med tummen och pekfingeret. »Ja, så länge rättvisa skipas, vad spelar det för roll om det är en ajumma som gör jobbet. Låt oss se till att det blir ordentligt gjort.«

Vi suckade av lättnad.

När den enögde mannen hade gått kunde vi äntligen slappna av.

»Vad stod det på lappen?«

Jag kunde inte låta bli att fråga. Jun-gi sprang fram till mig.

»Det är ett självmordskontrakt. Det innebär att alla anställda hos Smile kommer att begå självmord om vi blir påkomna ... för att förstöra allt bevismaterial«, viskade han.

Mina ögon vidgade sig och jag vände mig mot herr Pak. Han stod länge och tittade efter den enögde mannen som sakta gick sin väg. »Det finns en livförsäkring åt er i kassaskåpet. Om något skulle gå fel kommer pengarna att skickas till era barn.«

»Varför berättade du inte detta tidigare? Jag skulle aldrig begå självmord och lämna mina barn!« utbrast jag med gråten i halsen.

»Självordskontraktet inkluderar bara oss anställda. Ni frilansar ju, fru Shim. Vi kan inte tvinga en deltidsanställd som vi inte ens betalar försäkring för att begå självmord.«

Herr Pak la tandkräm på en tandborste och gick mot badrummet. Det här var första gången jag tjänade på att vara deltidsanställd. Jag undvek förläget att se på Jun-gi (som var heltidsanställd) och gömde mig i kokvrån.

Samma dag som jag tog emot uppdraget började jag förbereda mig. Varje dag besökte jag det jjimjilbang som den enögde mannens före detta fru drev. Det kallades för ett jjimjilbang, men stället var mycket lyxigare än så. Det fanns bland annat en pool på taket, ett rum där det snöade, en ametistbastu och ett germaniumbad. Det fanns hela tolv utrymmen, stora som fotbollsplaner, där man kunde både bada och basta. Jag kände igen ägarinnan som satt vid receptionen till kvinnobadet på en gång. Yun Hee-ja, den enögde mannens före detta fru, såg precis likadan ut i verkligheten som på bild.

»Nämen, jag trodde minsann att dina ögonbryn var tatuerade. De skulle kunna vara värda miljoner dollar.«

Jag gick fram till receptionen där den feta kvinnan satt och filade naglarna, och komplimenterade kvinnans ögonbryn. Hon verkade glad över komplimangen.

»Trodde du att de var tatuerade? Det är faktiskt semi-permanent make up, men ingen verkar märka det. Ni borde också testa! Tjejen som gör trådning där lärde sig hur det ska göras i Nonhyeon-dong.«

Hee-ja tittade på sina ögonbryn i en handspegel och log nöjt åt sig själv. Jag gav henne komplimanger för hennes mandelformade naglar, strama hals och exceptionella verksamhet samtidigt som jag uttryckte missnöje över min lumpna situation och mitt åldrande utseende. Hee-ja lyste upp av belåten överlägsenhet.

»Jag borde gå nu. Min dotter kommer hem från skolan när

som helst. Jag skulle också vilja göra sån där permanent make up, eller vad du nu kallade det. Berätta mer när jag kommer förbi imorgon, är du snäll.«

Jag fjäskade lite mer för Hee-ja och lämnade sen badet. Hon verkade besviken över att jag gick. Dagen därpå tog Hee-ja mig i handen och tog med mig för att tatuera eyeliner som jag egentligen inte ville ha, och gav mig sikhye med smak av pumpa. Vi snackade i timmar om generationens sexigaste män, från Hyunbin, Kang Dongwon och BTS till Na Hoon-A, och sen gick vi in i ametistbastun för att vila. Dagen därpå skrubbade jag hennes rygg och dagen därefter kånkade jag med mig mulkimchi som jag hade gjort hemma åt henne. Efter ungefär en månad började hon kalla mig för sin lillasyster.

»Unni, tar du aldrig ledigt?«

Jag behövde ta vara på ögonblicket när hon var ensam, men hon verkade aldrig vara ledig.

»Jo, exakt en dag om året tar jag ledigt.«

»När då?«

Hee-ja gnuggade in yoghurt i ansiktet och log nöjt.

»Imorgon.«

»Varför just imorgon? Vad skulle vara värt att stänga ner den här blomstrande verksamheten för?«

»Det är min födelsedag imorgon, förstår du. Jag har bjudit in familj och vänner till en fest på taket. Vill du också komma?«

Äntligen var dagen kommen.

»Det verkar som en ganska intim tillställning. Kan jag verkligen komma?«

»Självklart. Du är ju min BFF nuförtiden. Kom förbi och ha lite kul. Vi ska grilla också.«

Jag vinkade hejdå till Hee-ja med ett varmt leende och gick därifrån. Jag kallsvettades om pannan och mina ben var så skakiga att det inte gick att ta tunnelbanan. Jag lyckades få tag i en taxi och åkte tillbaka till kontoret, där mina ben vek sig och jag föll ihop.

»Vad har hänt, frun?» Herr Pak sprang fram och hjälpte mig upp på benen.

När jag hade druckit en klunk vatten och Jun-gi hade masserat mina armar och ben kunde jag till slut finna orden igen.

»Oroa er inte, frun. Om allt går enligt planen kommer ni vara utom fara.«

Herr Paks plan löd enligt följande: Jag skulle gå på Hee-jas födelsedagsfest, och när gästerna började droppa av skulle jag också låtsas gå men istället gömma mig inne på det tomma badet. Där skulle jag vänta tills Hee-ja var ensam eller gick till toaletten. Då skulle jag ta tillfället i akt och anfalla henne med kniven. Om någon såg mig, eller om Hee-ja inte dog på en gång och skrek efter hjälp, skulle jag ringa herr Pak. Resten skulle han ta hand om, men det gjorde mig inte lugnare.

När jag kom hem kunde jag inte förmå mig att se barnen i ögonen, så jag sa att jag kände mig förkyld och gick och la mig tidigt. Under natten drömde jag om knivar som kom flygande mot mig från alla håll och kanter. När jag vaknade på morgonen fick jag en obehaglig känsla av att drömmen var en sorts profetia, och mina händer skakade medan jag hällde upp en kopp kaffe.

»Mamma, går du till badhuset varje dag nuförtiden? Och så har du tatuerat eyeliner. Det är lite misstänksamt.«

Jin-ah hade lov sen ett par dagar men hon gick ändå till skolan varje dag. Så fort jag hade sålt guldtackan skulle jag köpa entrecôte åt henne, tänkte jag, och min ångest smälte bort i det heta kaffevattnet.

»Jag jobbar på ett jjimjilbang nuförtiden. Jag kommer hem lite sent idag.«

Jag rotade fram min gamla elfenbensvita klänning som jag brukade bära på barnens skolavslutningar och tog på mig den. Sen slog det mig att det skulle kunna stänka blod på den, och bytte om till en svart klänning istället. Jag stoppade ner en väl vässad kniv i en handväska av konstgjort krokodilskinn.

När jag klev på bussen som skulle ta mig till badhuset hälsade busschauffören som vanligt på mig med en vänlig nick. Jag nickade tillbaka, satte mig på ett tomt säte och tittade ut genom fönstret. Jag fick syn på herr Paks bil som körde precis intill bussen och kände med ens att en del av oron inom mig smälte bort – jag var inte ensam.

På badhusets tak stod en grupp människor vid grillen och skar upp kött. Jag gick fram till Hee-ja och gav henne ett kuvert med 100 000 won.

»Vad är det här? Du hade inte behövt ta med något.«

»Jag visste inte vad du skulle tycka om och hur som helst, det räcker bara till en billig flaska parfym.« Hee-ja viftade nöjt med kuvertet inför sina gäster. Sen dök en man i fyrtioårsåldern upp och la armen om Hee-ja. Han osade av fett från köttet.

»Älskling, kom och säg hej. Det här är Shim Un-Ok, hon är en av mina stamkunder. Vi växte upp i samma stad. Hon är jättetrevlig.«

Mannen nickade ointresserat åt mig.

»Det här är min man«, viskade Hee-ja till mig. »Han må se ut som en ligist men han driver ett IT-företag på Filippinerna. Det verkar gå ganska bra för honom nuförtiden.«

Hon skrattade berusat. IT, ja säkert. Förmodligen drev han en olaglig spelhemsida eller något i den stilen. Jag sköt undan tanken och lät blicken söka efter Hee-jas son.

En bit bort, lutad mot räcket, stod en ung man i tjugoårsåldern. Han hade samma ögon som sin mor och rökte en e-cigarett med ointresserad min. Han såg inte ut som någon kallhamrad lycköskare som utnyttjade sin fars dåliga syn för att stjåla aktier och ta över företaget.

Men oavsett – det är ju nästan alltid föräldrarna som är problemet, inte barnen.

Festen var inte något särskilt. Gästerna åt glatt upp det grillade köttet, sjöng gamla slagdängor i en ekande mikrofon och plaskade i poolen. Inte mycket mer än så hände, och snart började de berusade gästerna lämna festen. När ungefär hälften hade gått reste jag mig försiktigt och signalerade att jag också skulle ge mig av.

»Unni, tack för maten. Jag går hem nu.«

Hee-jas ansikte var flammande rött som en tomat. Hon kramade mig hårt och gav mig en puss på kinden.

»Självkligt, vi ses imorgon. Vi kan gå och äta malatang mot bakfyllan.«

Jag låtsades gå hem, tog mina högklackade skor från skohyllan och smög ner till våningen under för att gömma mig i ametistbastun. Jag stängde dörren bakom mig, men de högljudda rösterna och musiken som dunkade som hjärtslag sipprade in i rummet ändå. Sen väntade jag på att den bullrande festen skulle ta slut.

Min mobil vibrerade mot min kropp i mörkret. Det var herr Pak som hade skickat ett meddelande:

Går allt enligt plan?

Ja, svarade jag.

När klockan var elva hade alla gästerna äntligen gått. Jag tittade försiktigt ut genom den frostade glasdörren till bastun och såg Hee-ja som var på väg ner för trapporna från taket.

»Älskling, jag ska bara gå på toaletten. Är du snäll och plockar undan tallrikarna så länge?» mumlade Hee-ja trött.

Jag hörde ljudet av hennes tofflor som hasade mot golvet närma sig. Det här var min enda chans. Jag öppnade min handväska och tog fram kniven. Den spred ett spöklikt sken i mörkret. Jag svalde nervöst och öppnade dörren till bastun försiktigt, men knarret från gångjärnen genljöd i det öppna

utrymmet. Hee-ja vände sig om, med handen på dörrhandtaget till toaletten.

»Är det någon där?«

Hon gick långsamt mot mig. Jag ville sluta ögonen, men det var för sent. Hee-ja hade redan fått syn på kniven i min hand.

»Un-ok? Vad gör du här?«

Nu fanns inget annat val än att följa planen. Jag gick fram till henne med bestämda steg och kramade om henne. Sen bet jag mig i underläppen och tryckte in knivspetsen.

»Unni . . . Varför levde du inte lite mer värdigt?«

Bladet på kökskniven som jag hade slipat med omsorg samma morgon trängde in i det trånga, varma området mellan hennes revben. Det enda som kopplade oss samman nu var kniven. Jag vred skaftet medsols en aning, precis som jag lärt mig av herr Pak, och drog sen ut bladet med en snabb och bestämd rörelse. Hee-ja föll baklänges med böjda knän. Utan att ens behöva titta visste jag att hon var död. Slaktare känner sådant. Hee-jas hjärta tystnade, som en klocka vars batteri tagit slut och plötsligt slutar ticka. Jag stoppade kniven i väskan igen, vände mig om och gick nerför trapporna, ut från byggnaden. På andra sidan gatan stod herr Paks bil parkerad med varningsblinkers påslagna.

»Fru Shim!«

När jag fick syn på herr Pak och Jun-gi nickade jag åt dem, och tårarna strömmade längs mina kinder. De torkade också bort tårar från sina ögonvrår.

Två dagar senare kunde man läsa om Hee-jas död och den pågående utredningen i tidningarna, men jag kände ingen större oro. Hee-ja hade ju inte mitt mobilnummer och vi var varken nära varandra eller hade någon anledning att vara ovänner.

Som hennes före detta man blev den enögde mannen givetvis förhörd av polisen, men det fanns vittnen som kunde bekräfta att han hade varit på en bar som han ofta besökte just

den dagen. Samma eftermiddag som han släpptes, lämnade jag kontoret tidigt med guldsockan i handväskan.

När jag kom hem efter min mans begravning för ett par år sen, somnade jag och sov i några timmar, för att sen vakna upp mitt i natten. Utan att tänka slog jag på tv:n. Den utländska filmen »En vampyrs bekännelse« sändes. Det var scenen där den vackre, unge mannen blev till en vampyr och såg världen med sina nya ögon för första gången. Gräset och löven på träden i en tyst och enslig park fladdrade våldsamt i vinden och en staty rörde på sina ögon. Jag grät mig genom hela scenen. Det var inte en särskilt sorglig eller skrämmande scen, men tanken på att jag själv nu skulle behöva se på världen med nya ögon, efter att min man lämnat oss, gjorde mig skräckslagen.

Jag är ingen vanlig ajumma längre. Jag är en mördare, och världen sett genom en mördares ögon är inte en enslig park. Den är en djungel där solen bränner och spöregnet slår om vartannat, ett öppet hav utan någon fyr att följa.

Även idag slipar jag en kniv. Kanske, en vacker dag, när bladet till slut är lika slött som ett rakblad, kommer jag att slänga den i återvinningen, precis som herr Im från Majang-dong. Men det är omöjligt att säga. Uppenbart, däremot, är att det fortfarande är långt kvar till den dagen då min kniv kommer att få lämna detta stinkande, kväljande helvete.

This book is published with the support of the Literature
Translation Institute of Korea (LTI Korea).

Wahlström & Widstrand
Box 3159 | 103 63 Stockholm
www.wwd.se | info@wwd.se

ISBN 978-91-46-24326-7

COPYRIGHT © 강지영 (Kang Jiyoung) 2022

ORIGINALETS TITEL 심여사는 킬러 (Lönmördaren fru Shim)

ILLUSTRATIONER AV Yeonjoo Kim 2026, www.goomworld.com

ÖVERSÄTTNING Thea Norlander

OMSLAG Yannick Scott

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026